

Utbildningsnivå avgör vilket område människor bosätter sig i

Sedan 1990-talet har inkomstjämligheten och den inkomstrelaterade boendesegregationen ökat kraftigt i svenska kommuner. Ökningen kan inte förklaras av en minskad omfördelning i form av skatter och bidrag. Istället verkar utbildningsnivå vara den faktor som påverkar boendesegregationen mest. Det visar IBF:s nationalekonom Che-Yuan Liang i den nyutkomna rapporten *Inkomstjämlighet och boendesegregation*.

Även om inkomstjämligheten i Sverige är låg i ett internationellt perspektiv har inkomstskillnaderna ökat i Sverige de senaste trettio åren. Även inkomstskillnaderna mellan olika bostadsområden inom en och samma kommun, det vill säga den inkomstrelaterade boendesegregationen, har ökat.

Che-Yuan Liang, docent och universitetslektor i nationalekonomi vid IBF, har i sin studie använt sig av ett stort datamaterial som omfattar hela den svenska befolkningen med uppgifter om bland annat folkbok-

föring, inkomstvariabler och andra socioekonomiska variabler. Den ökade boendesegregationen kan främst förklaras med förändringar i människors inkomster före skatt. Det som fram allt spelar stor roll är att andelen låginkomsttagare har ökat.

Under den studerade tidsperioden 1991–2014 har människor med låga bruttointkomster i högre utsträckning koncentrerats till vissa bostadsområden. Samtidigt har även höginkomsttagarna blivit fler och rikare och även dessa personer

tenderar att koncentreras till vissa bostadsområden.

Studien ger inget stöd för att ökade skillnader i individers totala inkomst efter skatt och transferringar (till exempel föräldrapenning och bostadsbidrag) skulle driva på den ökade boendesegregationen. Det är istället just inkomster före skatt och transferringar som driver sambanden. Slutsatsen är därför att det saknas stöd för att mer omfördelning genom skatter och bidrag skulle vara avgörande för att minska boendesegregationen. ▶

Che-Yuan Liang påpekar

istället att inkomstnivån före skatt hänger ihop med utbildningsnivån och att det är ett tydligt mönster att människor tenderar att bosätta sig i områden där grannarna har liknande utbildningsnivå som de själva. Invånarna i ett visst bostadsområde kan till exempel ha liknande preferenser vad gäller bostadstyper och skolor. En alternativ förklaring är att människor helt enkelt vill interagera med personer som liknar dem själva. – Ett sätt att bryta den inkomstrelaterade bostadssegregationen är att höja inkomstförmågan för människor med en svag anknytning till arbetsmarknaden. Här kan bland annat

olika typer av utbildningsinsatser vara relevanta, säger Che-Yuan Liang.

Rapporten *Inkomstjämlighet och boendesegregation* ges ut av

SNS (Studieförbundet Näringsliv och Samhälle) och har rönt stor uppmärksamhet – till viss del för att den nya bostadsministern Märta Stenevi var med och kommenterade rapporten när den lanserades

vid ett webbsänt seminarium i mitten av april. Vid seminariet medverkade även Joakim Palme, professor i statskunskap, samt Mats Persson, ekonomisk-politisk talesperson för Liberalerna. Seminariet går att se i efterhand på SNS webbplats. ●

Che-Yuan Liang

OM RAPPORTEN

Rapporten *Inkomstjämlighet och boendesegregation* är utgiven vid Studieförbundet Näringsliv och Samhälle (SNS). SNS är en politiskt oberoende ideell förening som samlar 260 företag, myndigheter och organisationer.

Rapporten finns att ladda ner på SNS webbplats:

www.sns.se/artiklar/sns-analys-71-inkomstjamlighet-och-boendesegregation

Hyresgästföreningen finansierar forskning om bostadsmarknaden

IBF och Hyresgästföreningen har ingått ett samverkansavtal där Hyresgästföreningen finansierar en tvåårig postdokortjänst i nationalekonomi med inriktning mot bostadsmarknadens funktionssätt.

Det nya samverkansavtalet med Hyresgästföreningen är en av flera som IBF har förhandlat fram under det senaste året. IBF samverkar sedan tidigare även med Uppsala kommun och Länsförsäkringar kring temainriktade postdokortjänster. Exakt vilka forskningsprojekt som ska ingå i den nya nationalekonomiska tjänsten är upp till den nya postdoktorn Arnaldur Stefánsson att bestämma, men det kan komma att handla om till exempel finansiering, markförsörjning, skatter och hyressättningsmodeller. – Det är mycket glädjande att den

postdokortjänsten har kommit till stånd. Vi ser det som ett viktigt steg i vår målsättning att stärka IBF:s forskning kring frågor rörande bostadsmarknadens funktionssätt. I Arnaldur får vi också en lovande forskare som kommer att bidra positivt till den aktiva forskarmiljö som finns på IBF, säger Matz Dahlberg, professor i nationalekonomi vid IBF.

Från Hyresgästföreningens

sida hoppas man att samarbetet med IBF i kombination med andra satsningar på akademien ska leda till att fler studenter och forskare

re intresserar sig för att studera bostadsfrågor. – Vi vill verka för att på sikt få mer och bättre forskning om bostadsrelaterade ämnen. I slutändan hoppas vi och tror att det leder till bättre och mer informerad bostadspolitik. Vi tror att den tvärvetenskapliga forskarmiljön på IBF lämpar sig väl för att få grepp om de stora frågor som påverkar bostadsmarknadens funktionssätt, och som i förlängningen kan öka vår förståelse för dess komplexitet, säger Martin Hofverberg, chefsekonom på Hyresgästföreningen. ●

Prefekten *har ordet*

Min gamla handledare Evert Vedung brukar berätta historien om Jan Hjärpe, Sveriges första professor i islamologi. Under 1970-talet var Hjärpe en ung forskare i Uppsala. På trappan till universitetsbiblioteket Carolina Rediviva försökte han få Vedung och hans statsvetarkollegor att se relevansen av sin forskning. Av Vedungs berättelse förstår man att framgången var måttlig. I statsvetarnas nutidsorienterade ögon framstod intresset för högmedeltida schismer inom islam som tämligen obskyrt. 1979 kom så upproret mot shahen av Iran, och plötsligt var skillnaden mellan sunni och shia frågan för dagen. Jan Hjärpe gick över en natt från att vara en udda bland de udda på Carolina Rediviva, till att bli känd för stora delar av svenska folket. Till Vedungs häpnad och fascination satt nu Hjärpe kväll efter kväll i tv, och snart ropade också exportföretagen efter hans – för att kunna göra affärer med Iran – nu helt avgörande kunskaper.

Hur ska man egentligen mäta bostadsbrist? Och när kan man egentligen prata om en brist på bostäder? För 30 år sedan författade IBF:s Bo Bengtsson en elegant begreppsutredning av frågan. Bengtssons huvudpoäng var att svaret blir olika beroende på om man närmar sig saken från ett "marknadsperspektiv" eller "politikperspektiv". Valet handlar inte nödvändigtvis om en värdering – bägge perspektiv finns sedan länge sida vid sida i svensk bostadspolitik – och det handlar inte heller om rätt eller fel – bägge perspektiven har sin egen logik. Kruket är att perspektiven är svåra att förena. Man kan mycket väl definiera och mäta bostadsbrist ur båda, men man måste hålla dem isär för att veta vad man talar om. När Boverket nu föreslår ett nationellt system av indikatorer på bostadsbrist vilar man inte så lite på Bengtssons begreppsutredning. Resultatet har blivit en mer konsekvent ansats än tidigare försök.

Min företrädare på prefektposten Irene Molina är en av samtidens skarpaste kritiker av praktik och idéer i svensk bostadspolitik. Hennes innovativa forskning om bland annat diskriminering har med skarp blick lyft företeelser och erfarenheter som annars sällan kommer fram. För några veckor sedan fick Molina, tillsammans Carina Listerborn, motta ett av Sveriges mest prestigefyllda arkitekturpriser – branschorganisationen Sveriges Arkitekters kritikerpris.

I en tid när forskningspolitiken betonar vikten av innovation och samverkan kring så kallade profilområden, och den allmänna debatten allt oftare efterfrågar "evidens", är dessa anekdoter tänkvärda. Vi lär oss att det är svårt att på förhand förutsäga vad som imorgon betraktas som samhällsnyttig forskning. Och även om kunskapen är relevant kan det ta årtionden innan den kommer till användning. Vi lär oss också att forskningens samhällsnytta inte bara ligger i framtagandet, eller för all del utvärderingen, av konkreta åtgärder och medel. Den kan också handla om att utveckla vår förståelse av ett problem som bostadsbrist, eller att blottlägga de dominerande föreställningar som diskriminering på bostadsmarknaden upprätthålls genom.

När tilltro till forskning blir ett politiskt ställningstagande är detta viktigt att komma ihåg. Samhällsvetenskaplig forskning kan inte bara bedrivas på många olika sätt. Dess samhällsrelevans kan också ta sig många olika former. Gemensamt är att på lång sikt kan bara bra forskning vara nyttig. Det är därför IBF finns. ●

Nils Hertting,
prefekt vid IBF

Irene Molina vinnare av Kritikerpriset 2020

IBF:s professor i kulturgeografi Irene Molina, tilldelades tillsammans med kollegan Carina Listerborn (Malmö universitet) Kritikerpriset vid Arkitekturgalan som gick av stapeln i digitalt format för några veckor sedan.

Kritikerpriset är ett av Sveriges mest prestigefyllda arkitekturpriser, som tillsammans med en rad andra priser delas ut av branschorganisationen Sveriges Arkitekter vid den årliga Arkitekturgalan. Galan hölls i år i ett digitalt format på grund av den pågående pandemin. Irene Molina, som befinner sig i USA, medverkade via länk. ●

Gröna städer inte så hållbara som man kan tro

Bostadsområdena Västra hamnen i Malmö och Hammarby sjöstad i Stockholm lyfts ofta fram som två av Sveriges mest hållbara bostadsområden, men stämmer det verkligen? I en ny artikel utmanar forskarna Ståle Holgersen och Anna Hult synen på hållbara städer.

Hur mäter vi hållbarhet? När städer eller stadsdelar får utmärkelser för att vara klimatsmarta och ekologiskt hållbara utgår det ofta från mätningar av hur mycket koldioxid stadsdelen släpper ut. IBF:s forskare Ståle Holgersen, docent i kulturgeografi, har kritiskt granskat den här synen på hållbar samhällsbyggnad. Det stora problemet, menar Ståle Holgersen, är att dessa beräkningar av utsläpp inte tar hänsyn till utsläppen som kommer från den konsumtion som invånarna i bostadsområdet eller staden står för.

Malmö, Stockholm och Uppsala är alla exempel på städer som har fått utmärkelser för att vara hållbara och klimatsmarta.

– Det de har gemensamt är att de är relativt rika städer i det globala nord som är helt beroende av att deras konsumtion leder till stora utsläpp på andra ställen i världen. Om vi även skulle väga in klimatfotavtrycket från produktionen som de rika städernas konsumtion leder till förändras hela

bilden. Sett till klimatfotavtryck är de inte de rika städerna eller stadsdelarna som är de mest hållbara i världen, då är det slummen utanför Nairobi eller Kairo, poängterar Ståle Holgersen.

I den nya forskningsartikeln, samförfattad med Anna Hult, har Ståle Holgersen studerat bostadsområdet Västra hamnen i Malmö, som ofta lyfts fram som förebild när det gäller hållbarhet. Som grund för artikeln ligger mer än tio års arbete med bland annat fältstudier, textanalys av nyhetsartiklar och dokument från kommunen, samt intervjuer med bland annat byggherrar och miljödirektören i Malmö stad.

Ståle Holgersen brukar använda termen "green washing" – ett begrepp som beskriver hur ett område framstår som mer klimatsmart än vad det faktiskt är – och det finns flera exempel på detta i just Västra hamnen. – Det finns fler bilar i Västra hamnen än i till exempel Rosengård, men

parkeringshusen är väldigt vackra. En del är täckta med gröna växter; andra med solpaneler; och då hamnar fokus lätt på att det är en byggnad med solpaneler och döljer att under där finns ett parkeringshus, förklarar Ståle Holgersen.

En reflektion som Ståle Holgersen gör över resultaten är att städer och länder ofta räknar på det sätt som är mest fördelaktigt för just dem.

– I Norge, som jag kommer från, vill politiker helst inte räkna med oljesektorn, och i Sverige betonar politikerna snarare ett produktionsbaserat system än ett konsumtionsbaserat, säger han.

Enligt Ståle Holgersen är ett generellt problem med jämförelser av utsläpp och hållbarhet att fokus ofta hamnar på att vara bäst, eller att framställa sig som bättre än vad man är. – Vi borde i stället se klimatfrågan som den globala frågan det faktiskt är; och då blir mindre viktigt vilka städer som framstår som bäst eller sämst. ●

Otrygg bostadssituation driver romer på flykt

Att bygga eller förbättra sin bostad är en stark drivkraft för romer som rör sig mellan olika länder i Europa. Deras vardag präglas av extremt osäkra boendeförhållanden, rasism och påtvingad nomadism. Det visar en ny studie, som bygger på intervjuer och fältarbeten i Sverige och Rumänien. *Text: Annica Hulth*

Forskarna har följt romska gatuarbetare som kommer till Sverige för att tjäna pengar för att förbättra sina hem i Rumänien. När de väl är i Sverige utsätts de för hemlöshet, hårda väderförhållanden, rasism och diskriminering. Studien baseras på data som samlats in mellan 2016 och 2018 – genom intervjuer med 15 romer i Uppsala och fältobservationer i ursprungsbyarna i Rumänien. – Vi fann att det vanligaste motivet att komma till Sverige och tjäna pengar genom tillfälliga jobb eller tiggeri, var att förbättra sina bostadsförhållanden i Rumänien. De ville hjälpa sina familjer men också bygga klart ett hus, bygga ett extra rum eller andra små men viktiga förbättringar, säger Irene Molina, professor i kulturgeografi vid IBF och vetenskaplig ledare vid Cemfor, Centrum för mångvetenskaplig forskning om rasism.

De flesta av de intervjuade ägde sin egen bostad, men det var inget säkert boende eftersom de saknade papper på sitt ägarskap. Därför riskerade de att tvingas flytta men satsade trots detta på sin bostad. – De kanske ville bygga ut sitt hus från 20 kvadratmeter till 35 eller 40 kvadratmeter och hushållets storlek var 5–10 personer. Då förstår man hur viktiga dessa investeringar var; säger Dominic Teodorescu, fil doktor i kulturgeografi.

Forskarna fick insikt i de extremt osäkra förhållanden som romska gatuarbetare lever under både

i Rumänien och i Sverige. Eftersom de hade flyttat för att tjäna pengar till bostaden i Rumänien, kunde de inte lägga pengar på boende när de var i Sverige. De bodde i bilar eller husvagnar; i skogen eller under en bro och blev ofta tvångsflyttade. Det blir en ond cirkel, menar Dominic Teodorescu.

– I Rumänien lever de under extrem marginalisering och staten tar inget ansvar för situationen, varken på central eller lokal nivå. Ett sätt att hantera det är att flytta långt för att få en inkomst. I Sverige å andra sidan får romska EU-migranter inget stöd utan stöts bort och avisas.

Den här situationen har lett till en föreställning om att romer är annorlunda och att de själva vill flytta runt och förbli fattiga. I själva verket är det tvärtom, menar forskarna. – De vill förbättra sina bostadsförhållanden i sitt hemland. De vill stanna där och leva ett hyggligt liv med sin familj och sina barn, men det kan de inte göra, säger Irene Molina.

Romerna är en av de grupper som har de mest osäkra bostadsförhållandena i Europa och så har det varit genom historien. Dessutom är de hårt drabbade av rasism, vilket också framkom i studien. I Rumänien talade även statstjänstemän om romer som "parasiter" och i Sverige drabbades de av kränkningar, förolämpningar men också fysiskt våld. – Erfarenheter av rasism är otvivelaktigt en del av deras vardag och detta bör vi prata mer om. Diskussionen

om romer i Sverige handlar mycket om att förbjuda eller tillåta tiggeri, men det är sällan man lyfter frågan om anti-roma-rasism i den offentliga debatten, säger Irene Molina.

Vad kan man göra åt situationen i Sverige?

– Försök att hjälpa dem på lokal nivå, ge dem möjlighet till bättre boende medan de är här. De kan ändå inte stanna mer än tre månader. Istället för att kräva att de ska betala för boende som de inte har råd med kan kommunen hjälpa dem. Det är en fråga om mänskliga rättigheter, säger Irene Molina.

Något som slog Dominic Teodorescu under intervjuerna med romerna i Uppsala, var att det pågick en intensiv nationell debatt om romerna, som de inte själva var delaktiga i. De märkte bara att folk verkade arga på dem och sade saker de inte förstod. I den här studien får romerna själva komma till tals, och forskarna har försökt undvika att hamna i två vanliga föreställningar om romer – antingen att det är synd om dem eller hur annorlunda de är jämfört med andra grupper i samhället.

– Vad vi belyser är deras förmåga till egna initiativ, medan de behöver hantera fattigdom, marginalisering och rasism. Deras ambitioner är faktiskt inte så annorlunda våra, de vill ha ett tak över huvudet och ha ett anständigt liv och det driver dem till de gatuaktiviteter som vi har följt, säger Dominic Teodorescu. ●

PUBLIKATIONER

Industrialiseringen i 1880-talets Uppsala ökade inte segregationen mellan samhällsklasser

Genom att göra en fallstudie av Uppsala undersöker Martin Söderhäll, postdoktor i ekonomisk historia vid IBF och Jakob Molinder, forskare vid ekonomisk-historiska institutionen, hur industrialisering och urbanisering påverkade markanvändning och bosättningsmönster i städer på 1800-talet. Likt många andra svenska städer växte Uppsala kraftigt – folkökningen under perioden 1880–1900 var nästan 50 procent, från omkring 15 000 till 22 000 invånare.

Med hjälp av uppgifter från folkräkningar, företagsregister och geografiska informationssystem studerar författarna klasssegregation och förändringar i lokaliseringen av affärsverksamheter. Affärer och industrier uppvisade en tydlig koncentration till de centrala delarna av staden, med närhet till transportnav som järnvägsstationen och hamnen. Eftersom dessa verksamheter förblev koncentrerade – samtidigt som de under tidsperioden blev fler – ökade markvärden och hyror i stadens centrala områden.

Under perioden växte stadsdelar upp längre bort från centrum med en relativt hög andel befolkning från lägre samhällsklasser, exempelvis Svartbäcken. Befolkningstillväxten innebar dock ingen dramatiskt tilltagande klasssegregation i de äldre delarna av staden. Även om områden som Svartbäcken dominerades av hushåll från lägre samhälls-

klasser, ökade andelen sådana hushåll i hela staden som en naturlig konsekvens av urbaniseringen. Det innebar att olika samhällsklasser i hög utsträckning levde sida vid sida (frivilligt eller ofrivilligt), och att även mindre städer som Uppsala fick en stadskärna med en hög koncentration av befolkning och företag. Därför pekar resultaten snarare på att klasssegregationen totalt sett minskade under perioden när alla samhällsklasser tas med i beräkningen.

– En hypotes är att städerna växte relativt kraftigt från slutet av 1800-talet till dess att bilen och andra transportteknologier hade gjort sitt intåg, utan att det medförde en stor utspridning av befolkningen till olika stadsdelar. Vi behöver dock titta på fler städer under en längre tidsperiod för att närmare belägga om och hur exempelvis moderna transportteknologier och nya stadsplaneringsideal påverkat klasssegregation i svenska städer, säger Martin Söderhäll. ●

Jakob Molinder och Martin Söderhäll (2020) "Did industrialisation lead to segregation in cities of the nineteenth century? The case of Uppsala 1880–1900", Scandinavian Economic History Review.

Uppsala Stora torget 1880.
Henri Ostis Fotografi Atelier/Upplandsmuseet

Förskolevalet förstärker segregationen

I en ny forskningsartikel analyserar Andreas Alm Fjellborg, postdoktor i kulturgeografi vid IBF, tillsammans med Håkan Forsberg, institutionen för pedagogik, didaktik och utbildningsstudier, pendling mellan hem och förskola för samtliga barn i Storstockholm under 2017. Analysen syftar till att förstå hur föräldrars förskoleval påverkar graden av segregation i förskolan. Detta är av vikt för att förstå hur unga barns sociala kontexter formas av deras föräldrars val på förskolemarknaden. Resultaten visar att ojämlikhet i förskolan reproduceras och i viss mån förstärks av förskolevalet. I studien pekar forskarna på att utbildningsbakgrund spelar stor roll för sannolikheten att pendla. Samtidigt finns det tecken på att familjer med svensk bakgrund väljer bort den geografiskt närmaste förskolan om de bor i områden med högre andel utlandsfödda föräldrar.

I studien observerar forskarna också att föräldrar tenderar att välja förskolor längre bort från hemmet än den närmaste när den erbjuder högre lärartäthet. Detta gäller för de flesta, men däremot inte för de föräldrar som har lägst utbildning och inkomst. Förskolevalet bidrar till att förstärka den befintliga geografiska ojämlikheten i boendet. Enligt Andreas Alm Fjellborg pekar studien på vikten av resursfördelning inom förskolesektorn. Dessa faktorer kan påverka barns tidiga utveckling.

– Genom att välja, och därmed välja bort, förskolor av olika karaktär, förstärks segregationen i förskolan. Valen får konsekvenser som kan vara av vikt för framtida diskussioner om resursfördelning och lokalisering av nya förskolor med olika huvudmän och pedagogiska profiler, särskilt med tanke på att förskolan är det första steget i den institutionaliserade utbildningen i Sverige, säger Andreas Alm Fjellborg. ●

Andreas Alm Fjellborg och Håkan Forsberg (2021) *Commuting patterns of preschool children in metropolitan Stockholm, Regional Science Policy & Practice.*

Lyckad start för Urban Lab

Forskningsprogrammet Urban Lab fortsätter att växa. Idag har Urban Lab 36 svenska och internationella forskare knutna till sig och Uppsala kommun har beslutat att fortsätta stödja forskningen ekonomiskt med nio miljoner kronor för åren 2021–23. Forskarnas regelbundna möten med kommunens tjänstemän har också haft positiv inverkan på forskningen.

Urban Lab är ett kvantitativt inriktat forskningsprogram som bildades i slutet av 2019 och drivs som ett samarbete mellan nationalekonomiska institutionen och IBF. Förutom Uppsala kommun, som är huvudfinansierare för satsningen, bidrar Uppsala universitet med tre miljoner kronor per år för åren 2020–22. Syftet är att skapa en aktiv och multidisciplinär forskningsmiljö för kvantitativa studier av frågor kopplade till städer och urbaniseringsprocesser. Forskningen kombinerar metodologiska kompetenser från olika discipliner med tillgången till den stora mängd geokodade mikrodata som finns i IBF:s databas GeoSweden. – Jag är väldigt glad över att vi har fått till det här samarbetet, säger Matz Dahlberg, som är professor i nationalekonomi vid IBF och forskningsledare för Urban Lab. Frågor som rör urbanisering och stadsutveckling blir allt viktigare och behovet av kunskap kring dessa frågor ökar, inte minst från politikernas håll.

Urban Lab organiserar sin verksamhet kring olika typer av möten. De forskare som medverkar i Urban Lab träffas regelbundet och diskuterar pågående forskningsprojekt, nya forskningsidéer och olika typer av datafrågor. De representerar olika discipliner (nationalekonomi, kulturgeografi, ekonomisk historia, statistik och statsvetenskap). I snitt deltar cirka 25 forskare vid dessa möten. Urban Lab samarrangerar också regelbundet möten med Uppsala kommun, där forskarna ges möjlighet att presentera pågående och

planerad forskning och diskutera dessa med kommunens tjänstemän, som i sin tur får möjlighet att presentera sina pågående och planerade projekt. Utöver detta arrangerar Urban Lab seminarier med externa föredragshållare. Enligt Matz Dahlberg finns det flera mervärden med Urban Lab:

– Uppsala är en kraftigt växande kommun, där frågor kring stadsutveckling i högsta grad är aktuella. Den interaktion som finns mellan forskarna och kommunen leder till en kunskaps- och kompetensuppbyggnad som gynnar båda parter. Samarbetet utgör också grunden för att vissa projekt i kommunen ska kunna designas på ett sätt som gör framtida utvärdering av dem trovärdig. Förhoppningen är förstärkt att kommunen i slutändan ska få en ökad möjlighet att få bra underlag att fatta beslut på.

Den forskning som pågår, och planeras, inom Urban Lab rymmer breda frågor: Varför växer vissa städer medan andra krymper? Varför har vissa områden inom städer en positiv utveckling och andra en negativ? Hur påverkar urbanisering och grannskap olika utfall i termer av till exempel ekonomisk ojämlikhet, individers hälsa och barns framtid? Vilken roll spelar lokal politik för den lokala utvecklingen?

– Detta är frågor som ligger mig varmt om hjärtat och jag ser med spänning fram emot många intressanta diskussioner och analyser under de kommande åren, säger Matz Dahlberg. ●

AVS: Institutet för bostads- och urbanforskning, Uppsala universitet, Box 514, 751 20 Uppsala
Besöksadress: Trädgårdsgatan 18, Uppsala

WEBBSÄNT FRUKOSTSEMINARIUM

Torsdag 27 maj kl. 9.15-10.15

Trygghet genom platssamverkan?

Under senare år har det talats mycket om otrygghet och oro i stadens rum – såväl i stadskärnor som ytterstadsområden. En nygammal lösning på problemet är så kallad platssamverkan mellan fastighetsägare, kommun och andra aktörer. Genom att samarbeta över gränserna för det offentliga, privata och civila, antas möjligheterna att skapa en trygg, levande och attraktiv stadsmiljö öka. I detta frukostseminarium diskuterar vi hur platssamverkan utformas för att resultera i önskvärda mål, vilka fallgropar och bieffekter som finns och hur nyttan av platssamverkan bäst kan utvärderas.

Seminarier sänds via Zoom.

**Anmälän via www.ibf.uu.se/seminarier-och-forelasningar/webbsanda-frukostseminarier
för att erhålla Zoom-länk till webbsändningen.**

